

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **E. Z.**, nar. x, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. MPSV-UM/20682/14/4S-SČK, o změně výše přiznaného příspěvku na péči,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se svou žalobou ze dne 11. 11. 2014 podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014 č. j. MPSV-UM/20682/14/4S-SČK (dále jen „napadené rozhodnutí“) domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami ze dne 2. 7. 2014 č. j. 9714/2014/POD, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a příspěvek na péči byl ponechán v původní výši 4.000,- Kč měsíčně.

V žalobních bodech žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, neboť má za to, že její zdravotní stav splňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči, a to ve výši odpovídající III. stupni závislosti a nikoliv II. stupni. Podle žalobkyně postupoval posudkový lékař v rozporu s vyjádřením ošetřujících lékařů, a to bez objektivního a spravedlivého odůvodnění. Ke svému závěru dospěl posudkový lékař, aniž by podrobněji zkoumal její zdravotní stav, přičemž způsob, jakým bylo vyšetření vedeno, označila jako neadekvátní a ponižující lidskou důstojnost. Žalobkyně vyslovila pochybnost ohledně odborné způsobilosti posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“) a shrnula, že při posouzení jejího zdravotního stavu nebylo přihlédnuto k veškerým lékařským nálezům a zprávám, zejména k lékařské zprávě MUDr. J. B.. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a proto soud požádala, aby napadené rozhodnutí zrušil, protože její zdravotní stav byl nesprávně a nedostatečně zjištěn, neboť ve skutečnosti odůvodňuje přiznání příspěvku na péči osobě ve III. stupni závislosti, nikoliv pouze ve II. stupni II., jak usoudil žalovaný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh řízení. K posudku posudkové komise MPSV, který se stal podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, pak uvedl, že byly prověřeny všechny skutečnosti významné pro posudkový závěr, že bylo přihlédnuto ke všem lékařským nálezům i k sociálnímu šetření. Posudek tak splňuje požadavky na úplnost, přesvědčivost a celistvost, a proto byl rozhodujícím důkazem pro rozhodnutí o návrhu žalobkyně. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalovaný omluvil svou neúčast na soudním jednání.

Žalobkyně při soudním jednání v plném rozsahu odkázala na žalobu, dále soudu předložila lékařskou zprávu MUDr. T. Z. z ortopedické ambulance FN Motol ze dne 13.11.2014. Ošetřující lékař v závěru lékařské zprávy žalobkyni doporučil kontrolu kyčlí za jeden rok (při obtížích kdykoliv), dále také rehabilitaci k uvolnění S1 a posílení svalstva. V závěru lékařské zprávy konstatoval, že vzhledem k celkovému internímu stavu žalobkyně by při možném selhání náhradních kyčlí mohl být jakýkoliv opakovaný výkon vysoce rizikový.

Závěrem žalobkyně shrnula, že byla zhruba půl roku bez kyčelního kloubu, a že právě tato situace vedla k jejímu současnému velmi nedobrému zdravotnímu stavu, kdy má oba kyčelní klouby zasádrované. Žalobkyně dodala, že má také zablokovanou páteř (resp. v kříži štěpy). S ohledem na výše uvedené navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Soud ze správního spisu zjistil, že Úřad práce v prvním stupni rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014, č. j. 9714/2014/POD, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 10. 3. 2014 o zvýšení příspěvku na péči z II. stupně závislosti na stupeň III. Podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo zařazení žalobkyně do stupně závislosti II., jak provedla Okresní správa sociálního zabezpečení Nymburk (dále jen „OSSZ“) na základě sociálního šetření provedeného dne 22. 4. 2014 a posudku o zdravotním stavu vypracovaného posudkovým lékařem MUDr. J. K. ze dne 2. 5. 2014. Dle posudku OSSZ se u žalobkyně jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující

příčinou byl stav po implantaci TEP kyčlí oboustranně, s nutností reimplantace oboustranně, gonartróza oboustranně a VAS LS páteře. Právě z výše uvedeného posudkový lékař uzavřel, že se v případě žalobkyně jedná o osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při následujících šesti životních potřebách: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Posudkový lékař učinil své závěry po prostudování zdravotní dokumentace žalobkyně a výsledků sociálního šetření provedeného OSSZ. Posudkový lékař OSSZ uzavřel, že se v daném případě jednalo o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „ZoSS“), považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. (středně těžká závislost), když není schopna samostatně zvládat šest životních potřeb.

S prvostupňovým rozhodnutím žalobkyně nesouhlasila, a proto je napadla včasným odvoláním, v němž uvedla, že bylo vydáno na základě nesprávného posudku, který nezohlednil lékařskou zprávu MUDr. J. B.. Dodala, že trpí závažnými zdravotními postiženími, neboť dle ZoSS nezvládá či zvládá pouze s pomocí následujících osm životních potřeb: mobilita, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost, což odpovídá III. stupni závislosti.

Odvolání žalobkyně žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. K posouzení zdravotního stavu žalobkyně v odvolacím řízení požádal posudkovou komisi MPSV, jakož také o stanovení stupně závislosti ve věci příspěvku na péči. Posudková komise ve svém posudku zpracovaném dne 17. 9. 2014, vycházela ze spisové dokumentace OSSZ, správního spisu MPSV, včetně k odvolání doloženého posudku MUDr. J. B. a z výsledku posouzení odbornou internistkou. Diagnóza žalobkyně zahrnovala implantaci totální kloubní náhrady pravého kyčelního kloubu v roce 1992 s reimplantací v roce 2005, implantaci kloubní náhrady levého kyčelního kloubu v roce 1993 s opakovanou reimplantací v roce 2002 a 2003, chronický bolestivý syndrom páteřní, artrózu obou kolenních kloubů III. stupně, diabetes mellitus 2. typu s diabetickou polyneuropatií, chronickou žilní nedostatečnost s bérceovým vředem na levém lýtku a vysoký krevní tlak. V posudku posudková komise (rovněž s ohledem na výsledek sociálního šetření) uvedla, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně je stabilizován, žalobkyně je omezena při výkonu fyzicky náročných aktivit, nebyly však popsány známky silnějšího kořenového dráždění, ochrnutí končetin či těžších svalových atrofií, ani uvolnění kloubních náhrad, ačkoliv hybnost kloubů byla omezena. Žalobkyně byla schopna chůze na krátkou vzdálenost s oporou dvou francouzských holí. Hybnost horních končetin byla omezena v oblasti levého ramenního kloubu, svalová síla byla přiměřená a jemná motorika zachována.

Dle sociálního šetření žalobkyně zvládla psaní, porcování stravy (lžící), aplikaci inzulínu a kontrolu glykémie. Na základě uvedeného nebyl zjištěn důvod pro nezvládání základních stravovacích činností s využitím dostupných facilitátorů. Žalobkyně zvládla samostatně i obsluhu na toaletě. Zachována byla rovněž její schopnost komunikace, a to ústní, písemné i telefonické. Ve volném čase žalobkyně četla noviny, sledovala televizi, navštěvovaly ji kamarádky, proto výkon sociálních aktivit odpovídal věku žalobkyně. V návaznosti na zmíněné skutečnosti posudková komise MPSV konstatovala u žalobkyně dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který žalobkyni znemožňoval zvládnout následujících

pěti základních životních potřeb: mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a péče o domácnost. Posudková komise MPSV tak dospěla ke shodnému závěru ohledně stupně závislosti žalobkyně jako posudkový lékař OSSZ, a sice že se jedná o závislost II. stupně. Posudková komise MPSV uvedla, že s ohledem na zachované psychické, senzorické a jemně motorické schopnosti nebyl zjištěn důvod pro nezvládání životní potřeby stravování. Podle posudkové komise MPSV nebyl také zjištěn žádný důvod pro nezvládání obsluhy na toaletě, neboť ani při sociálním šetření bylo zjištěno, že žalobkyně obsluhu na toaletě, včetně výměny inkontinenčních pomůcek, zvládá. Posudková komise MPSV uzavřela, že žalobkyně je schopna i k samostatnému výkonu fyziologických potřeb. Pokud jde o zprávu z ortopedie ze dne 10. 7. 2014, vyhotovenou MUDr. J. B., pak posudková komise uvedla, že tato lékařská zpráva neobsahovala klinické vyšetření, nýbrž pouze výčet nezvládaných základních životních potřeb. Podle posudkové komise MPSV se nejednalo o stanovisko lékaře se specializací v oboru posudkového lékařství, ale o osobní názor ošetřujícího lékaře. Na základě uvedeného posudku následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Před vydáním napadeného rozhodnutí byla žalobkyně vyzvána ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, k tomu, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně zopakovala, že je přesvědčena o tom, že její postižení odpovídá podmínkám pro přiznání příspěvku na péči ve III. stupni závislosti. Vedle skutečnosti, že s obsahem posudku posudkové komise MPSV vyslovila nesouhlas, se rovněž ohradila proti způsobu vyšetření, při němž musela vykonávat pohyb, jehož není schopna, a bylo jí nahlíženo do spodního prádla.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť žalobkyně podala žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobními body žalobkyně brojí proti závěru žalovaného, že nesplňuje podmínky přiznání příspěvku ve III. stupni závislosti. Žalobkyně se domnívá, že s ohledem na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podmínky pro přiznání tohoto příspěvku v uvedené míře závislosti splňuje. Nesprávnost napadeného rozhodnutí z jiných důvodů nenamítá.

Podle § 7 ZoSS příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Dle odstavce 2 nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83 nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1 nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek

má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace.

Podle § 8 odst. 2 ZoSS se osoba starší 18 let věku se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v

a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby,

b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb,

c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb,

a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

Ve smyslu § 9 odst. 1 ZoSS Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.

K obecné argumentaci žalobkyně uvedené v žalobních bodech, v nichž směřuje k tomu, že žalovaný nesprávně posoudil její zdravotní stav, soud úvodem poznamenává, že není jeho úkolem přezkoumávat věcnou správnost závěrů posudkové komise, ostatně k tomu nemá ani potřebnou (lékařskou) kvalifikaci. To však neznamená, že tyto závěry bez dalšího převezme. Aby bylo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu (které je postaveno právě na základě stanoviska posudkové komise) přezkoumatelné, je nezbytné, aby byl posudek objektivní, vypovídající a reagující přesvědčivě na námitky uvedené v odvolání. Uvedené nároky posudek posudkové komise MPSV v projednávaném případě podle názoru soudu splňuje.

Pokud jde o zhodnocení zvládání životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby, pak soud konstatuje, že posudek posudkové komise MPSV se námitkami žalobkyně řádně zabýval a přesvědčivě se s nimi vypořádal, zejména vyloučil větší rozsah a vyšší stupeň závislosti, jak vyplývá z popisu schopností žalobkyně v tomto posudku. Ačkoliv v předmětném posudku a následně v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, z jakých důvodů u žalobkyně byla shledána schopnost samostatně si obsloužit osobní aktivity (byť z nich tato vyplývá, neboť žalobkyně je schopna samostatně během dne vykonávat vlastní činnosti a organizovat si svůj program), nemá tato skutečnost vliv na posouzení stupně závislosti, když pět či šest aktivit spadá do stejného režimu závislosti.

Soud rovněž dodává, že v daném případě byl řádně zohledněn i výsledek sociálního šetření a uvádí, že zjištění ze sociálního šetření korespondují s posudkovými hodnoceními posudkové komise MPSV, která na zjištění ze sociálního šetření rovněž přímo odkázala. Žalobkyně konkrétní argumentaci na podporu svého tvrzení v daném případě ani neuvedla, avšak pro vyloučení pochybností k tomuto soud shrnuje, že žalovaný se způsobilostí žalobkyně ke stravování a výkonu fyziologických potřeb v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, a to v návaznosti na úplný a přesvědčivý závěr posudku posudkové komise MPSV. Pokud jde o osobní aktivity žalobkyně, jak již bylo výše uvedeno, schopnost žalobkyně tyto aktivity vykonávat z posudku a napadeného rozhodnutí vyplývá, přičemž tato (šestá) životní potřeba není pro posouzení stupně závislosti žalobkyně rozhodující.

Pro úplnost zdejší soud shrnuje, že přezkoumal posudek posudkové komise MPSV ze dne 17. 9. 2014, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, a shledal, že tento je dostatečně srozumitelný a bez vnitřních rozporů. Jeho závěry se též shodují s posouzením vyhotoveným OSSZ. Dle názoru soudu nebyly závěry posudkové komise zpochybněny ani obsahem jiného posudku nebo lékařských zpráv, které jsou součástí soudního spisu. Pokud jde o lékařskou zprávu ortopeda MUDr. J. B. ze dne 10. 7. 2014, na jehož znění žalobkyně odkázala, pak soud konstatuje, že tato lékařská zpráva obsahuje prostý výčet schopností, jež žalobkyně není schopna zvládat bez cizí pomoci či cizího dohledu, avšak bez jakéhokoli odůvodnění. Soud v tomto ohledu přisvědčil žalovanému, že se nejednalo o klinické vyšetření, nýbrž pouze o výčet nezvladatelných životních potřeb bez bližší specifikace, navíc jak výše uvedeno bez jakéhokoli odůvodnění. Předmětná lékařská zpráva je tak pro danou věc nevypovídající a nemůže zpochybnit přesvědčivé odůvodněné závěry posudkových lékařů OSSZ i posudkové komise MPSV.

Jelikož byl posudek posudkové komise MPSV vypracován v řádném složení komise (nesprávnost obsazení komise či námitky vůči jejím členům žalobkyně ostatně ani nenamítala), která přihlédla ke všem lékařským zprávám ke zdravotnímu stavu žalobkyně, provedla též vlastní vyšetření svým posudkovým lékařem a svůj posudkový závěr řádně a srozumitelně odůvodnila, a to i v návaznosti na provedené sociální šetření, je zdejší soud přesvědčen, že žalovaný v dané věci postupoval správně, a to na základě správného, úplného a přesvědčivého posudku, s jehož obsahem se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.

Krajský soud tímto vzhledem k výše uvedenému uzavírá, že napadené rozhodnutí spočívá na úplném, správném a přesvědčivém posudku MPSV, jenž se žalobkyni v řízení nepodařilo zpochybnit, jakož se jí ani nepodařilo zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo než podanou žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaná, která byla procesně úspěšným účastníkem řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. února 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková